

## PROLOG

**Î**nchide apa fierbinte și rămâne un moment cu ochii închiși, simte stropii prelingându-i-se pe piele până când nu mai rămâne decât un strat subțire de umezeală, care se răcește foarte repede.

Prosopul, bine împăturit, e pus pe o bară de la intrarea în cabina de duș, separată de restul încăperii printr-un perete de sticlă. Își înfășoară trupul în prosop și îl prinde să nu cadă, apoi părăsește cabina.

Oglinda mare de deasupra chiuvetei este aburită, fața i se ghicește ca o pată întunecată, cu margini neclare. Ridică mâna și, cu arătătorul, desenează în aburul mat conturul capului ei, adaugă două puncte pentru ochi și o linie, ca o gură zâmbitoare; își înfrumusețează tabloul, în partea de jos, cu două inimi împreunate. Zâmbeste, dându-și seama că se poartă ca o adolescentă îndrăgostită.

— *Minte de copil, îi spune feței de abur, însă se simte învăluită de un sentiment plăcut, când privirea i se oprește din nou asupra inimioarelor care se estompează încet.*

Florian. Îl cunoaște de numai câteva săptămâni și totuși e ca și cum el i-ar fi transformat viața mai degrabă liniștită de până acum, într-o paradă pestriță și plină de viață.

*Continuând să zâmbească, ia un prosop de pe raftul de lângă chiuvetă, se apleacă, își înfășoară în el părul lung și blond și, răsucindu-l, îl preface într-un turban.*

*O privire aruncată la ceasul-brățară de pe etajeră îi spune că mai e puțin până la ora 21.*

*Capătul unei zile obositoare.*

*Fotoshooting. Prezentarea unui magazin de bijuterii, o treabă de rutină. Cel puțin așa credea când începuse, către sfârșitul după-amiezii. Cum să-și fi putut imagina că acel client avea să fie un amestec greu de suportat, de om pedant și coleric?*

*Până după ora 19 a fost nevoită să fotografieze întruna, mereu aceleași podoabe, în vreme ce proprietarul, Werner Diedler – sau îl cheamă Wolfgang? –, avusese mereu câte ceva de obiectat la fiecare reglaj al camerei sau al luminilor. De aceea, cum mai făcuse adesea, își pusese întrebarea de ce se supune la așa ceva, în loc să se dea deoparte și să trăiască din averea considerabilă pe care i-o lăsase moștenire tatăl ei. Și, ca de fiecare dată, la întrebarea asta răspunsul venea de la sine. Fiindcă mereu o mână acel sentiment că face ceva util.*

*Se întoarce și iese din baie. Un moment potrivit pentru un pahar de vin roșu.*

*— Ella, vreau un play-list Chillen zice ea, trecând pe lângă comoda din camera de zi, unde se află smart-speakerul.*

*În bucătărie scoate din sertar tirbușonul și desface sticla pe care o pusese la îndemână, pe măsuță, când venise acasă.*

*Și între timp se gândește dacă să nu-l sune pe Florian. E plecat pentru câteva zile la Roma, în interes de serviciu și, la ora asta probabil că e la cină, într-un restaurant șic, cu partenerii de afaceri. E tare păcat că se întâmplă tocmai de ziua ei. Seara asta i-ar plăcea să și-o petreacă numai cu el, cu nimeni altcineva din toată lumea asta.*

*Se uită la telefonul pus la încărcat pe blatul mesei de lucru, dar șovăie. Oare nu i se va părea că e prea insistentă sau nu va fi chiar deranjat, dacă îl sună? Pe de altă parte... faptul că ea abia așteaptă să-i audă glasul nu este o dovadă romantică de iubire?*

*Ia paharul cu vin, îl ține în lumina lampadarului și se bucură de minunata culoare purpurie a conținutului. Cu ochii închiși și cu nările fremătând, savurează buchetul extraordinar, un amestec de cireșe, mure și foi de tutun, înainte să ia o primă înghițitură și să lase jos paharul. „La mulți ani, Katrin!”*

*Privirea îi cade din nou pe telefon. Sperase că Florian avea s-o sune în timpul zilei, s-o felicite. Pe de altă parte, își poate închipui foarte bine că ziua fusese stresantă pentru el și că era preocupat de cu totul altceva.*

*— Ah, ce contează, își spuse, făcându-și curaj și luând telefonul de pe încărcător. În timp ce degetele îi zboară pe suprafața cu cifre, se întrebă de ce n-a salvat încă numărul lui Florian, apoi ține receptorul la ureche, într-o așteptare încordată.*

*În locul sunetului de apel pe care îl aștepta, aude un glas feminin care, întâi în germană și apoi în engleză,*

o lămurește că numărul format nu este atribuit. Uluită, lasă jos receptorul și privește micul display colorat pe care se vede numărul. Nu, n-a greșit.

— Ciudat, murmură ea și încercă din nou, pentru ca imediat să audă aceeași informație. Pune telefonul pe suport, se duce în dormitor și scoate cablul de încărcare din smartphoane. În drum spre bucătărie, face o încercare și cu el. Același rezultat. Numărul nu există.

— La naiba, izbucnește ea și aruncă violent mobilul lângă telefonul de pe masa de lucru. Grozavă aniversare!

Ia paharul și se sprijină de frigider. Cum e posibil ca numărul lui Florian, pe care l-a sunat de nenumărate ori în ultimele săptămâni, să nu mai existe, așa, brusc? Doar ar ști, dacă ar avea un număr nou. Sau nu?

E programator la o firmă de telecomunicații. Nu știe exact ce face el acolo, dar sigur ar fi un fleac să obțină oricând alt număr.

Ia o înghițitură mare de vin și se desprinde de frigider.

— Aiurea! exclamă ea și se duce în camera de zi. Toate astea se vor lămuri. Cauza e, probabil, că Florian se află la Roma și că, din cine știe ce motive, nu se poate stabili legătura. Sau și-a pierdut mobilul și a cerut să-i fie blocat cardul. Poate să-i fi fost și furat. Mereu auzi că la Roma forfotesc hoții de buzunare.

După ce s-a așezat comod pe canapea, își dădu seama că nu se aude muzică. Azi chiar nu funcționează nimic?

— Ella?

Așteaptă încordată glasul feminin de la smart-speaker, care s-o întrebe ce dorește, dar aparatul rămâne mut.

— *Ella, cât e ceasul?*

*După ce nici întrebarea asta standard nu convinge aparatul să răspundă, pune paharul de vin pe masa joasă de lângă canapea, se ridică și se duce la comodă.*

*Difuzorul e deschis, după cum arată ledul ca un punct albastru luminos, din partea dreaptă. Bine, o ultimă încercare.*

— *Ella, cât e ceasul?*

*Aparatul îi rămâne din nou dator cu răspunsul. Ridică din umeri și se duce la canapea. Frumoasa nouă lume a tehnicii. Dacă mâine tot nu funcționează, va duce difuzorul înapoi. La urma urmei l-a cumpărat doar cu câteva săptămâni în urmă.*

*Deschide televizorul, apasă pe butoanele telecomenzii și găsește în sfârșit un film romantic, care începuse de ceva vreme, dar care i se pare totuși potrivit ca să-i mai abată gândurile înainte de a merge la culcare.*

*Puțin după ora 22.30 închide televizorul și intră în baie, zece minute mai târziu își pune mobilul pe noptieră, se cuibărește sub pătură și stinge lumina. La scurt timp după aceea adoarme cu gândul la Florian.*

*Nu știe ce anume a trezit-o, dar își dă seama că sigur e încă noapte. În cameră, întunericul e aproape deplin. Numai în partea de sus a ferestrei din față, printre ultimele două șiruri de lamele ale jaluzelelor netrase complet, se strecoară o zare de lumină de la lună, un punct după care își poate orienta privirea.*

*Tocmai vrea să se întoarcă pe cealaltă parte și să-și continue somnul, dar i se taie respirația. Numele ei...*

*A rostit cineva numele ei? Nu, nu rostit. Șoptit. Undeva, în afara dormitorului.*

*Se ridică puțin din pat și ascultă atent în întuneric, în timp ce inima îi bate mai repede.*

— *Katrin...*

*Iarăși. Sună străin, ademenitor. Kaaatrin...*

*Simte fiori reci pe spate, pe frunte îi apar mici picături de sudoare.*

*Nu, nu e un vis. În locuința ei e cineva și certitudinea asta îi însuflă mai multă spaimă ca oricând, mai multă decât a simțit vreodată.*

*Apoi încolțește brusc gândul care îi oferă singura explicație logică și care o și liniștește.*

*Florian. El știe unde e ascunsă cheia de rezervă. I-a spus ea, în caz că vreodată ar fi vrut să treacă neanunțat pe acolo. Și exact asta se întâmpla acum. Nu e deloc la Roma, a fost doar un pretext ca să-i făcă o surpriză de ziua ei, într-un fel neobișnuit. I se potrivește. Și asta e singura posibilitate.*

*Și e mai bine așa decât gândul că cineva i-ar intra pe furiș, noaptea, în locuință, pentru ca apoi să stea în camera de zi și să-i șoptească numele – mai curând un setting pentru un film horror ieftin decât realitatea de aici, din locuința ei.*

*Deci de aceea n-a răspuns Florian și nici n-a fost de găsit. Probabil că acum stă în sufragerie, râzând prostește – cu un buchet uriaș de flori în mână.*

— *Florian?*

*Își dă seama că doar șoptea și repetă numele mai tare. Ascultă iar cu încordare. Nimic. Cu siguranță se străduie*

din răspuțeri să-și înăbușe răsul, în vreme ce o așteaptă dincolo.

Dă pătura deoparte și își saltă picioarele din pat. În ciuda explicației plauzibile, se înfioară când iese din dormitor, ca și cum ar fi atins-o o boare rece.

În camera de zi aprinde lampadarul de lângă ușă și se uită în jur cu speranță, dar... nu e nimeni.

— Florian? întreabă ea din nou, acum iarăși cuprinsă de nesiguranță. Știi că ești aici. Hai, arată-te! Nu mă speria!

Liniștea din încăperea i se pare brusc nefirească. Umană. Ca și cum cineva i-ar înfunda urechile cu vată. Inima începe iarăși să-i bată mai repede, ajunge ca un bubuit care întrerupe liniștea apăsătoare, dar care n-o face să se simtă mai bine.

S-a auzit un pârâit? S-a mișcat ceva lângă ea? Nu. Sau?

— Katrin!

Scoate un țipăt ascuțit și, fără să vrea, face un pas înapoi. Glasul e de femeie, iar felul în care îi șoptește numele sună... dement.

— Voiai să știi ce oră e.

Lui Katrin i se face pielea de găină pe brațe. Ella! Privirea îi cade pe smart-speaker.

E-o nebunie întreagă...

— Da, răspunde ea încet și se miră ce glas pierit are.

— Ți-a venit vremea să mori, Katrin.

I se taie respirația, încăperea începe să se învârtă, mâna ei caută tocul ușii și se sprijină de el.

— Ce? șoptește ea abia auzit.

— Vei muri, șoptește vocea Ellei într-un fel de îngânare absurdă. Vine să te ia.

Inima lui Katrin se izbește de coaste, îi vine greu să respire. Simte un laț neîndurător strângându-i-se tot mai mult și mai mult în jurul pieptului.

— Cine... sunteți?

— Mă cunoști, Katrin...

Șoapta s-a prefăcut într-un susur fremătător. Mai rău de-atât – cea care îi vorbește nu mai e vocea Ellei. Acum e un glas de bărbat și Katrin chiar îl știe. Dar...

— Vei muri. Curând... curând vin să te iau.

Simte că în ea se întâmplă ceva. E ca un comutator care își schimbă poziția, fără știrea ei. Se desprinde de tocul ușii, din câțiva pași ajunge la comodă, cu mâini tremurânde prinde cablul care o leagă pe Emma la rețea și smulge ștecherul din priză, trăgând cu putere. Apoi ridică difuzorul și îl trântește cu toată puterea pe podea unde explodează pur și simplu, ca și cum în el s-ar fi aprins un material exploziv.

Stă acolo și se uită țintă la aparatul spart din care atârnă niște piese mici, legate cu sârme. „Ca măruntaiele dintr-o burtă spintecată”, își spune.

— Ella?

Așteaptă cinci secunde... zece. Nimic.

Fără să-și ia privirea de la aparatul distrus, care brusc pare să fie înconjurat de o aură malefică, face un pas înapoi, încă unul și încă unul. În cele din urmă se întoarce și fuge cu pași nesiguri în dormitor, unde și-a lăsat mobilul.



*Trebuie să cheme poliția.*

*Telefonul e pe noptieră, lângă lampă. Imaginea display-ului cu luciri negre o liniștește. E colacul de salvare în tot scenariul ăsta horror. Chiar când dă să-l ia cu mâini tremurânde, ecranul se luminează și un glas de bărbat șoptește din difuzorul minuscul din partea de jos:*

*— E inutil. Vei muri. Vin să te iau. Curând.*